

Вранці на пасіці

Василь Сухомлинський

Був сонячний весняний ранок. З вулика вилетіла бджілка. Покружляла над пасікою та й понеслася вгору. Дивиться — на землі щось біліє. Спустилася — а то яблуня цвіте.

Знайшла найпахучішу квітку, сіла на її пелюстки та й п'є солодкий сік.

Напилася ще й діткам своїм набрала. Знову піднялася, полинула. Летить над лугом, аж бачить: на зеленому килимі багато золотих сонечок. Спустилася бджілка. Перед нею — цвіте кульбаба. Квітки великі, пахучі.

Знайшла бджілка найпахучішу квітку. Сіла на золоте сонечко. І набрала багато-багато меду.

Повернулася бджілка додому. Віднесла мед у вулик, вилила в мисочки маленькі. Та й до подружки своєї. Розповіла їй про яблуню, про кульбабу. Та й полетіли вони разом.

А сонце світило над усім світом. Воно гріло і яблуню, і зелений луг, і ставок. І бджоли радісно співали, бо є сонце. І золоті сонечка квітів.